

[Ernst Christiansen.]

hvis vegne jeg her taler —, når jeg siger, at hvis der var tale om Spaniens tilslutning til Atlantpagten, så ville vi mene, at vi måtte nedlægge veto derimod. Men her drejer det sig jo ikke om Spanien, men om stater, der i forvejen er medlemmer af De Forenede Nationer med alle de konsekvenser, dette kan medføre — som den højtærede udenrigsminister allerede har fremhævet i sin tale. Hvis disse stater blev genstand for et overfald, kunne FN komme til hjælp bagefter som brandvæsenet, når branden er brudt ud, men hvis de var medlemmer af Atlantpagtorganisationen, kunne man håbe på, dels at angrebet ikke skete, dels at hjælpen kom, inden den angribende havde opnået noget ved overfaldet.

Hertil kommer, synes jeg også, at vi jo ikke kan se væk fra, at Tyrkiet har vist sig som et værdifuldt medlem af De Forenede Nationer. De Forenede Nationer må i Korea føre en krig for de høje og ædle principper, som kan formuleres sådan, at der skal være lov og ret mellem staterne, og at overfald ikke skal have lov at finde sted. Vi ved, at den krig, der føres i Korea af FN, er krigen for international retssikkerhed. Det er en krig, hvori Danmark som land er partner, men hvortil vi lykkeligvis hidtil har kunnet undgå at sende mandskab. Det er så langt borte, vort land er så lille, og mange andre omstændigheder har gjort det rimeligt og rigtigt, at vi blev fritaget for den byrde. Men det kan ikke skjules, at vi må nære taknemlighed mod de medlemsstater af FN, der har påtaget sig at føre krigen, og blandt dem har Tyrkiet gjort en indsats, som jeg ikke synes vi kan komme udenom at anerkende.

En hel række grunde taler for ikke at nedlægge veto, og det er vel også sådan som påpeget af udenrigsministeren, at på sin vis betyder disse staters optagelse, vel navnlig Tyrkiets, en både strategisk og militær styrkelse.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at det er med stor tilfredshed, jeg har hørt udenrigsministerens erklæring om, at han vil stå på linie med de stater, der, inden den endelige ratifikation sker, får nøje fastlagt rettigheder og pligter for de to stater, og jeg er også glad for udenrigsministerens tilsagn om, at dette problem vil blive behand-

let i det udenrigspolitiske nævn. Dermed er sikret den nøje kontakt mellem folkestyret og regeringens udenrigspolitik, som er så væsentlig for et demokratisk land, og som er så væsentlig i en tid, da udenrigspolitik i sine konsekvenser er et spørgsmål om hver enkelt borgers skæbne.

Jeg håber, at de to landes optagelse vil styrke Atlantpagtens front, idet jeg gerne vil understrege, at det ikke er en krigsfront, jeg tænker på, men en fredsfront. Det er jo så rigtigt, at Atlantpagten har til formål ikke først og fremmest krig, men en sådan politik, at krigen ikke kommer. Det er rigtigt, som udenrigsministeren her fremhævede, at kommer krigen, er det et nederlag for Atlantpagten, selvom Atlantpagten også i så fald vil være af værdi. Det er netop, fordi vi anser Atlantpagten som et middel til forebyggelse af krig, fordi vi mener, at den sikrer freden, og fordi vi ønsker at hindre en gentagelse af 1940, og hvad der da skete, at vi i socialdemokratiet er tilhængere af Atlantpagten, og derfor accepterer vi denne udvidelse, idet vi konstaterer, at der indtil nu er opnået resultater gennem Atlantpagten.

Idet jeg slutter med på mit partis vegne at anbefale det foreliggende forslag til vedtagelse, vil jeg gerne understrege, at vi fra dansk side indenfor Atlantpagten og indenfor De Forenede Nationer stadig som hidtil — og hvis det er muligt i endnu stærkere grad — bør virke for, at fredsmomentet, at disse instansers fredsopgave fremmes mest muligt.

Federspiel: På min gruppes vegne kan jeg tilsige den højtærede udenrigsminister vor fulde støtte til gennemførelsen af det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning. Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagtorganisationen, efter at de fornødne prøvelser, som den højtærede minister omtalte, har fundet sted, må ses som et naturligt og konsekvent led i udbygningen af det europæisk-amerikanske samfunds fælles sikkerhedspolitik. Det var både forståeligt og rimeligt, at enkelte af deltagerlandene i NATO oprindelig udtrykte visse betænkeligheder ved at udvide Atlantpagtlandenes kreds. Det kunne være betænkeligt, sålænge man kun stod på de forberedende stadier i det fælles forsvarsvæsens organisation